

ปักยีนจำพรรษาที่วัดอัมพวัน

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์
(หลวงพ่อรัญญู ฐิตฺตมฺโม)

จากหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๓ ภาคกฎแห่งกรรม

วันนี้เอาตมาจะเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ญาติโยมฟัง เป็นเรื่องของนกวรณกันมาบำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวัน
นี้มีความหมายเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมเหมือนกัน

ปักยีนและปักยาศที่พากันมาสร้างกุศลอยู่จำพรรษาที่วัดนี้ทุกๆ ปีเป็นเวลาติดต่อกันมา ๑๕ ปีแล้ว มา
จากถิ่นต่างๆ กัน มีทั้งหมด ๖ ฟอง มาจำพรรษาตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาวัดวันอาสาฬหบูชา จนถึงวัน
กลางเดือนสิบสอง หมดฤดูฝนนกวรณนั้นก็จะกราบนมัสการลาไปยังถิ่นฐานของตนเป็นกลุ่มๆ

กลุ่มหนึ่งอยู่ที่เชียงใหม่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน อีกกลุ่มอยู่ทางเพชรบูรณ์ ชัยบาดาล และกลุ่ม
สุดท้ายอยู่บางปะอิน แต่ละกลุ่มต่างก็สอนลูกๆ ของตนให้ถือปฏิบัติตาม นกเอี้ยง นกคิ้ง โคลง นก
สาธิตา นกนาราชชนิด มีอายุไม่ถึง ๓๐ - ๔๐ ปีหรืออก ไปโดนพวกคนร้ายยิงเสียบ้าง เป็นโรคตายบ้าง
อายุไม่ถึง ๑๐ ปีมันก็ตายแล้ว แต่เหตุใดเล่าจึงพากันมาบำเพ็ญกุศลที่นี่ทุกปี ติดต่อกันถึง ๑๕ ปีผ่าน
มา

เท่าที่จำได้ นกที่มามาก คือ นกเอี้ยง สาธิตา เป็นต้น เมื่อมันมา มันจะคุยกันมารักษาศีลกินบวช

ตลอดพรรษาทีเดียว กลางวันก็ไปหากินถึงกำแพงเพชร อุตระดิษฐ์ไปหากินจังหวัดแพร่ ไปไกลจาก
วัดอัมพวันมาก มันก็พูดกันรู้เรื่อง มีนกสองสามตัวขาหัก อาตมาก็ทาน้ำมันให้เอาผ้าเหลืองผูกขา
มันไว้ มันก็หาย

มีคราวหนึ่งอาตมาไปบรรยายธรรมที่พิษณุโลก ระหว่างกลางพรรษา ไปอบรมทหารค่ายพระ
นเรศวรมหาราช ค่ายเอกาทศรถ กลับมาก็มาทำธุระข้างทางได้นครสวรรค์ลงมา ที่ในป่านั้น นกเอี้ยง
ฝูงหนึ่งบินมา อาตมาจำได้ นี่นกวัดเรา เพราะมีผ้าเหลืองผูกขา ก็มาบินวนที่อาตมาๆ ก็บอกว่า

“เอี้ยงเอ๊ย กลับไปก่อนเถอะ” แล้วก็ออกตามมาถึงวัดที่หลังนก นี่แหละขอเล่าสั้นๆ นกมันมาเกาะ
ตามต้นไม้กว่าจะนอนใช้เวลา ๓ - ๔ ชั่วโมง ส่งเสียงเจี๊วเจี๊วๆ อยู่กันเป็นกลุ่มๆ อยู่ข้างโบสถ์ข้าง
ศาลา ข้างหอประชุม ข้างกุฏิอาตมา ข้างกุฏิกรรมฐานกับโรงครัว ข้างหอฉัน ทั้งหมด ๖ กลุ่ม กลุ่ม
หนึ่งเป็นหมื่นตัว มากันมากมาย มันก็ส่งกันไว้ว่า **“ลูกเอ๊ย พ่อตายแม่ตายนะ เจ้าจงมาบำเพ็ญกุศล
รักษาศีลที่วัดอัมพวันนี่นะ”** ก็ส่งลูกไว้

ตัวมันเองตายไปแล้ว ลูกก็มาต่อให้ จึงได้มีนกมาทุกปี มารักษาศีลถึงกลางเดือนสิบสอง พระสงฆ์
รับกลิ่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็กราบนมัสการลา กลับ ไปยังเคหสถานของเขา กลุ่มสุดท้ายไปบาง
ปะอิน มันก็เล่าอย่างนี้ ย่ำรุ่งตอนที่จะเดินทางไปหากิน ฝูงนกจะลูกเวลาตี ๔ พร้อมพระวัดอัมพวัน
พระเจริญกุศลภาวนา นกมันก็เจี๊วเจี๊วอนุโมทนา เตรียมตัวไปหากิน และบินไปไกลๆ มาก

ยามเย็นกลับมาแล้วก็ตรวจตราพวกมันว่า ตัวผู้ตายกี่ตัว ตัวเมียตายกี่ตัว มีใครบ้าง หัวหน้านกก็ตรวจ
ตรา เขารักกันดี สามัคคีกันดี เจี๊วเจี๊วกว่าจะนอน พอตรวจตราเรียบร้อยเขาจะเจี๊วเลยทั้งหมดใน
วัดนี้ บางทีมีคนร้ายเข้ามานกเขาจะตื่น หรือพระถื่นอื่นมาอบรมที่วัดนี้ห่มผ้าไม่เรียบร้อย ดบไม้ดับ
มือ นกเขาจะบินขึ้นมาแล้วถามว่า **“เฮ้! พระวัดเราไม่น่าเป็นอย่างนี้ไปได้”**

หัวหน้านกเขาก็จะบอกว่า **“ไม่ใช่พระวัดนี้ ดูให้ดี”** นกจึงเจี๊วไป นกมันก็ส่งกันไว้ นกเอี้ยงก็ตั้ง
กลุ่มสุดท้าย กลุ่ม ๖ บินไปทางใต้ ทางบางปะอิน ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ปีนี้เอง
โยมตลับ พันธุ์สุผล อยู่ที่บางปะอินมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า เกิดอัศจรรย์คล้ายบันดาล นกเอี้ยงที่เลี้ยง
ไว้พูดได้เรื่องแปลกมาก เขาเล่าประวัติของนกว่า นกเอี้ยงมันตกจากต้นกระทู้ที่หลังบ้านของแก
ลูกเขยนำมาเลี้ยงไว้ ๓ ปีแล้ว มันโตขึ้นก็พูดได้ แม่ตลับนี้อายุ ๗๕ ปีแล้ว เขาไปนากันหมด

นกก็บอกว่า **“แม่แก่ ขอข้าวกินหน่อย หิวแล้ว”** แม่แก่ก็พูดว่า **“เอี้ยงเอ๊ย แม่แก่ลูกไม่ไหวหรอก
ไม่สบาย เหนื่อยเหลือเกิน มันหืดหอบ แพ้อากาศ ปวดขาลูกไม่ไหว”..... “แม่แก่กินข้าวเสียซิ แม่**

แกกินข้าวเสียก่อนก็ได้ กินแล้วค่อยมาให้เอี้ยง ขอกินข้าวหน่อย” แม่แกก็พูดต่อไปอีกว่า “เอี้ยงเอ๊ย แม่แกลูกไม่ไหวจริงๆ นะ มันปวดขา ให้เขากลับจากนาก่อน ค่อยกินข้าวนะ”..... “แม่แกไปวัดทิพวัน จังหวัดสาคะ แม่แกจะได้หาย หายนะแม่ต้องไปนะแม่แกนะ ไปวัดนั้นนะ”

ลูกสาวกลับจากนาก็บอกกับลูกสาวว่า นกมันพูดได้นะ แม่ลูกไม่ไหวก็บอกให้ไปวัดนี้ จังหวัดนี้ แล้วจะหาย ลูกสาวก็บอกว่า “โอ๊ย! ไปเชื่อมันทำไม วันเดือนปี ไม่เคยออกจากกรงไปไหน จะรู้วัดทิพวันจากไหน” แม่แกก็บอกว่า “มันไม่เคยออกจากกรงไปไหนก็จริงอยู่นะลูกนะ แต่ทำไมพูดอย่างนี้ บอกให้ไปอย่างนี้” อีกวันหนึ่งเขาออกไปนากันอีก นกเอี้ยงก็ขอข้าวกินอีก แม่แกก็บอกลูกไม่ไหว ไปไม่ได้ เหนื่อยเหลือเกิน “แม่แกไปนะ แม่แกไปให้ได้เชียว วัดทิพวัน จังหวัดสาคะ” มันพูดไม่ชัด แต่แม่แกจำได้ชัด ก็เล่าให้ลูกสาวฟังอีก

พอศิร ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเคยพานักเรียนมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน มีหลานของบ้านนี้มาด้วย เลยบอกแม่แกว่า “ไม่ใช่วัดทิพวันหรือ วัดอัมพวันแน่ จังหวัดสิงห์บุรี หนูไปอบรมมาแล้วหลายวัน มีมะขามกายสิทธิ์ มีน้ำมันด้วย”..... “เห็นจะถูกของเอี้ยงแล้ว” อยู่ต่อมาแม่แกก็บอกว่า “เอี้ยงเอ๊ย ถ้าแม่แกไปหาวัดนี้เจอนะ แม่แกจะเอากล้วยงามๆ มาให้” เอี้ยงหัวเราะใหญ่เลย เป็นไปได้ที่น่าสนใจเหมือนกัน

ต่อมาไม่นานแม่แกกลับนี้ ก็ชวนคนข้างบ้านมาเที่ยวเสาะแสวงหาวัดอัมพวัน มาลงที่สิงห์บุรี มาถามเขาดู เขาก็บอกให้ขึ้นรถวัดตราขุมมาลงหน้าวัด แวะเข้ามากว่าจะคุยกับอาตมา เป็นเวลา ดี ๒ อาตมาก็นึกถึงเรื่องเก่ามาแล้วกันใหม่ นกเอี้ยงมันบอกลูกมันไว้ บอกหลานมันไว้ สั่งไว้ยังงี้ มันก็ทำให้สังหรณ์จิต บอกแม่แกไปวัดนี้เถอะ หายแน่ อาตมานึกว่าต้องหายแน่เลย ก็บอกยาไปให้คือ ตะไคร้ขง ให้นำมันไปขูดหนึ่ง ขาผง ๒ ห่อ เหนื่อยนี้หายแน่ และติดตามผลได้ทราบมาว่าหายแล้ว

อาตมาก็สงสารเอี้ยงมัน ปูย่าตายายมาจำศีลที่วัดเรา นึกว่าให้เกียรติมันด้วย ให้เกียรตินกเอี้ยงพูดได้ อาตมาพูดมาเพื่อเป็นแนวคิดถึงนกปักษีและปักษาที่มาเจริญภาวนาบำเพ็ญกุศล เป็นแสนๆ ล้านๆ ตัวที่วัดของเรา เป็นเวลา ๑๐ กว่าปีแล้ว มันก็สั่งลูกไว้ให้มาที่นี่ อย่างแม่ตลับที่บางปะอินนั้น นกมันตกไปเก็บมาเลี้ยงไว้มันก็บอกอย่างนี้แหละ ได้ยึดเทพไว้เพื่อเป็นหลักฐานเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม นับประสาอะไรกับนก คนเรายังไม่ค่อยอยากจะมา เพราะไม่อยากสร้างความดีให้มีปัญญา ก็แล้วไป

อาตมาชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลาในที่ประชุม ก็เกรงใจที่น้องกำลังจะง่วงนอน แต่อาตมาต้องกลับไปทำงานถึงตี ๑ ก็แก่แล้วนะ ไม่ใช่หนุ่มสาวอย่างท่านทั้งหลาย แต่เราก็ต้องทำงานให้เสร็จตามที่เรารดั่งใจไว้ คนเราที่ตั้งใจอย่างไรทำอย่างนั้น แล้วมีวาจาสิทธิ์ จะนึกเงินไหลนอง นึกทองไหล

มาแน่ ถ้าพูดแล้วไม่ทำ เป็นกิจกรรมที่เลวร้ายเป็นกฎแห่งกรรม เสียสัจจะ คนนั้นจะทำมาหากินไม่
ขึ้น และคนนั้นจะทำอะไรไม่ได้รับผล ไม่ได้อันติสงส์ ไม่สมความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแน่นอน
ความเจริญรุ่งเรืองก็จะไม่มาสู่ชีวิตของเขา มีความหมายอย่างนี้

ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนะสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุกๆ ท่านเทอญ

“วัดอัมพวัน” ลิงหับรีของหลวงพ่ोजรัญ ใครๆ ก็รู้ว่า “วัดป่ามะม่วง” แต่เจ้าวิหคกนน้อยแสน
กตัญญูตัวนี้ กลับตั้งชื่อใหม่ให้ว่า “วัดทิพวัน” ซึ่งมีความหมายว่า วัดนี้เป็นที่สถิตของทวยเทพผู้มี
เทวธรรมประจำใจ

คุณป้าตลับ พันธุ์สุผล อายุ ๗๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๕ หมู่ ๘ ต.คลองจิก อ.บางปะกิง จ.
พระนครศรีอยุธยา กับ คุณน้ำทองโปรย สุวรรณนุช เพื่อนข้างบ้าน ได้เดินทางไปพบหลวงพ่ที่วัด
อัมพวัน ตามเสียงบอกของนกเอี้ยงที่เลี้ยงไว้ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๒ หลวงพ่ได้เมตตา
สนทนาด้วยและบันทึกเทปไว้ คำสนทนามีดังนี้

คุณป้าตลับ : “ฉันไม่สบายจะหลวงพ่ ไปให้หมอเขารักษาแล้ว แต่ไม่หาย”

หลวงพ่ : “เขาว่ายังไง”

คุณป้าตลับ : “เขาบอกว่า หายขาดนะ มันไม่หายขาดหรอก”

หลวงพ่ : “มีอาการยังไง”

คุณป้าตลับ : “เหนื่อยจะ เหนื่อยจนแน่น”

หลวงพ่ : “ทานข้าวได้ไหม”

คุณป้าตลับ : “เวลาเหนื่อยขึ้นมา อะไรๆ รับประทานไม่ได้ทั้งนั้น เพราะมันแน่นจนตึง”

หลวงพ่ : “ท้องผูกไหม”

คุณป้าตลับ : “ท้องไม่แข็งผูกจะ เวลาเหนื่อยขึ้นมาไปรับหมอมานิดๆ เขาบอกว่าฉีดให้ฉัน ๒ เข็ม

ฉิดหรือเปล่า ก็ไม่รู้ มันผลอตัว เข้าขึ้นมาขอโทษเถอะหลวงพ่อ ถ่ายรดเมื่อไรไม่รู้ ใจตัวฉิดออก
อุจจาระแห้งติดตัว ฉิดต้องเอาน้ำรดเอาเปรงซัด”

หลวงพ่อ : “ตอนนั้นอยู่โรงพยาบาลหรืออยู่ที่บ้าน”

คุณป้าตลับ : “อยู่ที่บ้านจ๊ะ”

หลวงพ่อ : “หมออะไร”

คุณป้าตลับ : “ชื่อหมอตะ เป็นผู้หญิง เขามาเป็นอนามัยอยู่หน้าบ้าน”

หลวงพ่อ : “อ้อ”

คุณป้าตลับ : “นกเอี้ยงที่ฉิดเลี้ยงไว้”

หลวงพ่อ : “มันไปยังไง มายังไง”

คุณป้าตลับ : “มันอยู่ข้างบนต้นกระท่อมจ๊ะ ฝนตกลงมากิ่งไม้ฟาดนกเอี้ยงพลัดตกลงมา ๑ ตัว จะ
เป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ไม่รู้ละ ลูกเขยฉิดไปเห็นเข้าเขาก็เลยจับเอามา มันสั้นงๆ จะตาย มาถึงก็เอาผ้า
ห่อไว้ เข้าขึ้นมาก็เอาข้าวป้อนทีละเม็ดสองเม็ดไปอย่างนั้น ปากข้างๆ ขาวยังเล็กมาก ขนขึ้นบ้างไม่
ขึ้นบ้าง เลี้ยงมาจนโต

มาปีนี้เขาบอกกับฉิดว่า “แม่แก่ขอข้าวกินหน่อย” ฉิดก็บอกว่า “เอี้ยงเอ๊ยแม่แก่ไปไม่ไหว” บอก
ให้ฉิดกินข้าว “กินซิ กินเสียซิ” พอไปกิน ก็กินไม่ได้ เขาบอกกับฉิดว่า “ไปวัดทิพวัน ซิแม่แก่
จังหวัดสาคณะ” ฉิดก็มาเล่าให้ลูกสาวฟัง ลูกเขาก็บอกว่า “จะไปเชื่อถืออะไรแม่เอ๊ย นกนี้วันเดือน
ปีก็ไม่เคยออกจากกรง มันจะเอาเรื่องมาจากไหน พูดเรื่อยเปื่อยไป” ฉิดยังฟังหูไว้หู ฉิดก็เฉย

มาสักอาทิตย์กว่าๆ นี้หลานสาวของฉิดอยู่ รร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ที่อยุธยา ครูอาจารย์เขาพามาวัด
อัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี หลานเล่าให้ฟังด้วย เขาก็บะขามไป หลวงพ่อบอกว่าบะขามต้นนั้น เป็น
บะขามกายสิทธิ์ หลานฉิดก็เก็บเอาไปและไปแกะดูข้างในมีหู ๒ หู เป็นสิริชะบัง เป็นนางกวักบ้าง
ด้วยความเคารพนับถือหลวงพ่อ ฉิดก็คิดต่อมานี้ ฉิดก็เลยไปชวนคนนี้ (คุณทองโพรย สุวรรณนุช
เพื่อนบ้าน) เขามา บอกว่า “ไปด้วยกันเถอะ” เขาถามว่า “ป้าเคยไปไหม” ก็บอกว่า “ไม่เคย นก
เอี้ยงมันบอก ก็จะไปตามที่นกเอี้ยงพูด”

หลวงพ่ : “นกเอี้ยงมันพูดได้”

คุณป้าตลับ : “จะ เลี้ยงมา ๓ ปีเข้านี้แล้ว”

หลวงพ่ : “มันพูดอะไรได้บ้างละ”

คุณป้าตลับ : “มันเรียก แม่แก่ ทับทิม ร้องเรียกได้ นานๆ ก็สายชลกินข้าว”

หลวงพ่ : “มันพูดได้นะ แต่ตอนบอกมาทีพวัน นะ แม่แก่ทำงานไม่ไหว เอาข้าวให้กินไม่ได้ นกเอี้ยงบอกให้มารี”

คุณป้าตลับ : “จะ บอกให้มา ไปจังหวัดสาคนะแม่แก่ ฉันทันึกว่าจังหวัดสาคนะ จะครั้งไหนก็ไม่วู้เอี้ยงถึงพูดว่าจังหวัดสาค”

คุณน้ำทองโปรย : “ฉันทามเขามาเรื่อว่า ทีพวัน จังหวัดสาค อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครรู้ เขาบอกว่ามีแต่ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

หลวงพ่ : “มีวัดอัมพวัน วัดเดียนนี้แหละ วัดนี้เป็นวัดเก่าแก่ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา”

คุณป้าตลับ : “ฉันทันึกไว้แล้วว่า ถ้าพบหลวงพ่ก็จะเล่าให้หลวงพ่ฟัง”

หลวงพ่ : “นกเอี้ยงมันพูดบ่อยไหม หรือบอกตอนไม่สบาย”

คุณป้าตลับ : “จะ ฉันทันไม่สบาย ขอข้าวกิน ฉันทันก็พูดว่าไปไม่ไหว เขาก็บอกให้ฉันทันมาทีพวัน จังหวัดสาค ฉันทันึกเอ ! จังหวัดสาคที่ไหนก็ไม่วู้ ถามเขาก็ไม่มีใครรู้สักคน”

หลวงพ่ : “นกมันก็รู้ดีเหมือนกันนะ”

คุณป้าตลับ : “จะ หลวงพ่ ตั้งแต่เลี้ยงมา ก็ไม่เคยเปิดกรงออกเลย”

หลวงพ่ : “มันคงเชื่องนะ”

คุณป้าตลับ : “จะ เชื่องแล้ว”

หลวงพ่ : “โยมอยู่บ้านทำอะไร”

คุณป้าตลับ : “ฉัน ไม่ได้ทำอะไรเลย น้ำเขาก็ไม่ให้ดื่ก ข้าวเขาก็ไม่ให้หุง อะไรก็ไม่ทำ ของเก่าๆ ที่เราเคยทำซักลุ่มบ้างแล้วหลวงพ่ ทำไม่ไหวแล้ว”

หลวงพ่ : “อุตส่าห์แสวงหามา นกเอี้ยงมันบอก”

คุณป้าตลับ : “จ๊ะ ฉันมาตามปากนกเอี้ยงว่า ไปจีแม่แก่ ไปเถอะแม่แก่ ไปเถอะๆ นกเอี้ยงมันว่ายังงั้นจริงๆ”

หลวงพ่ : “กลับไปนี่โยม อาตมาจะบอกให้ เอาต้นตะไคร้มาสับเข้า ตากแดดให้แห้ง แล้วคั่วให้เหลือง รากกับใบไม่เอาใส่ถุงเก็บไว้ ชงน้ำร้อนดื่มตลอดไป ดื่มต่างน้ำเลย มันจะหายเหนื่อย แล้วก็หายปวดขาด้วย ต้นตะไคร้จำไว้ละ ต้นที่เขาเอามาแกลงนี้แหละ ตามบ้านพอหาได้ใหม่แล้ว”

คุณป้าตลับ : “เจ้าประคุณเอ๊ย ขอให้หายเสียทีเถิด ฉันก็พึ่งลูก ทำมาหากินกับเขาไม่ไหวหลวงพ่ ต้องอาศัยลูก”

หลวงพ่ : “ทำนาเอะไหม”

คุณป้าตลับ : “นาไม่มีจ๊ะ เดิมมีอยู่ ๒๕ ไร่ แบ่งให้ลูกชาย ๑๑ ไร่ ลูกสาว ๑๔ ไร่ ฉันก็หมดตัวเลยให้ลูกไว้ เพื่อฉันตายไปลูกจะได้ไม่รบกัน ขออาศัยเท่านั้นแหละ ลูกชายเขาอยู่กรุงเทพฯ เขาส่งเงินมาให้ทีละร้อยสองร้อย แต่เขามีครอบครัวแล้วก็เกรงใจเขา ที่อยู่นี้อยู่กับลูกสาว”

หลวงพ่ : “อย่าลุ่มเอาตะไคร้หั่นตากแดดให้แห้ง คั่วให้เหลืองๆ ชงต่างน้ำชา ดื่มตลอดไปเลย หิวน้ำก็ดื่มน้ำตะไคร้นี้แหละ”

คุณป้าตลับ : “หลวงพ่ ฉันเคยไปวัดที่จังหวัดอยุธยา ไปนั่งกองทานกับเขา ชีคนนั้นเขาบอกกับฉัน บอกว่า “ยาย เมื่อก่อนนี้ลูกของยาย คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ยายมีสมบัติอะไรก็ให้ลูกไว้ เขาก็เอาฝังไว้ ตายไปของก็ยังถูกฝังอยู่ ให้ยายปลุกศาลเสีย เขาจะเอาเงินมาคืนให้ จะจริงไหมหลวงพ่”

หลวงพ่ : “ไม่จริงหรอก เชื้ออะไรไม่เข้าเรื่อง อย่าไปเชื่อมงาย ปลุกศาลที่ไหนอีกแล้ว เขาให้ปลุกศาลที่ไหน เราเป็นชาวพุทธ ต้องนับถือพระ สวดมนต์ไหว้พระถึงจะถูก ปลุกศาลทำไม ปลุกให้ใครอยู่ละ ไม่ได้เรื่อง เดียวนี้หากินหลอกลวงกันเหลือเกิน ไม่ได้เรื่องได้ราว”

คุณป้าตลับ : “ไม่จริงหรือหลวงพ่”

หลวงพ่ : “เดี๋ยวจะให้ยาผงไป ๒ ห่อ ทำเอาไว้ใช้ เป็นยาระบายเลือดระบายลมที่ไม่ดี ละลายน้ำผึ้ง ปั่นลูกกลอน ทานก่อนนอน อีกห่อหนึ่งสี่เหลืองๆ ทานตอนเช้า ละลายน้ำผึ้งเหมือนกัน”

คุณป้าตลับ : “เขาว่าหลวงพ่มีน้ำมันด้วย”

หลวงพ่ : “มี น้ำมันที่กรอกใส่ขวดแล้วมีหรือเปลาก็ไม่รู้ เดี่ยวตอนเช้ามาขอเขา ใช้น้ำมันทาแขน ทาขาแก้ปวดแก้เมื่อย ทีนี้ถ้าดื่มน้ำตะไคร้ชง ก็ไม่ปวดไม่เมื่อยหรือ คุณน้ำทองโปรย พวกบ้านเขาเป็นเหน็บชา หลวงพ่ เป็นเหน็บชากินตะไคร้เข้าไป ตะไคร้ชงนี้แหละกินต่างน้ำเลยนะ ถ้าเชื่ออย่างนี้หาย ไม่เป็นไร และเหน็บก็จะหายไป หลอดคอมันตีบ หายใจไม่สะดวกมันก็หอบ ได้กลิ่นได้ละอองก็หอบ”

คุณป้าตลับ : “แหม ! แทบขาดใจตายเชียวหลวงพ่”

หลวงพ่ : “หอบคล้ายๆ หืดนี่แหละ แต่ดื่มน้ำตะไคร้เรื่อยไปเถอะ ลมจะไม่เป็นด้วย จำไว้นะ ไม่เป็นไรหรอก”

คุณป้าตลับ : “ฉันว่ามานี้จะมาเล่าให้หลวงพ่ฟัง ว่ามาตามที่นกเอี้ยงบอก”

หลวงพ่ : “นกเอี้ยงมันบอกให้มา ก็ดีแล้ว คงจะเป็นบุญของโยม จะหายโรคหายภัย พรุ่งนี้มาเอาน้ำมันไปขวดหนึ่ง ให้เจ้าโน้นอีกขวดหนึ่ง ทาแขนทาขาแก้เมื่อยแก้ปวด อย่าลืม น้ำตะไคร้ล่ะ ปวดขาหาย ไม่เป็นลม ไม่เป็นโรคมะเร็ง ไม่เป็นโรคไล่ไส้ ตะไคร้ชงดื่มต่างน้ำเลย อย่าไปกินอย่างอื่น น้ำมันทาแก้ปวดแก้ชา ยาถือไปอย่าลืม เช้าเอาน้ำมันไปทานะ”

คุณป้าตลับ : “จะ”

บันทึกเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ขณะลูกศิษย์หลวงพ่ได้เดินทางไปเยี่ยมคุณป้าตลับตามที่อยู่ที่บอกไว้ ได้พบคุณป้า ลูกสาว หลานๆ และเพื่อนบ้าน ถ่ายรูปนกเอี้ยงและคุณป้าไว้ด้วย พวกเราเข้าไปคุยกับเอี้ยง

“เอี้ยง พวกเรามาจากวัดอัมพวันนะ จะขอถ่ายรูปเอี้ยงแต่งตัวให้สวยๆ นะ”

นกเอี้ยงเอียงคอมองแล้วไซ้ปีก พร้อมทั้งโก่งคอจนหงอนที่หัวตั้งขึ้น ดูสวยงามมาก แล้วพูดว่า “กินซะ กินซะ” คุณป้าเล่าว่า พอกลับมาถึงบ้านก็ซื้อกล้วยให้เอี้ยง เขากินเสียตั้งหลายวัน และได้ต่อว่าเอี้ยงว่า “เอี้ยงเอ๊ย ไหนบอกว่า วัดทิพวัน ไม่ใช่สักหน่อยเป็นวัดอัมพวัน ต่างหาก”

นกเอี้ยงเอียงคอมองแล้วพูดว่า “เอาหุวางกับดินเสียบ้างซิ ไม่ใช่วัดกระเดี้ยวกระต้าว วัดเก่าวัดแก่” คุณป้าเล่าว่าหลังจากนั้นเอี้ยงก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีกเลย จากที่สังเกตขณะสนทนา คุณป้ามีอาการกระปรีกระเปร่าและเดินได้คล่องแคล่ว อาการเหนื่อยไม่ปรากฏให้เห็นเลย เมื่อกลับถึงวัดได้ถวายรายงานหลวงพ่อ

ท่านบอกว่า นกเอี้ยงพูดเป็นปริศนา สอนคุณป้าให้มีใจหนักแน่น